

אולי תצמח מזה תנועה להתפתחות החיים בארצנו.

בעירנו שורר בלבול גדול בדבר קריאת החכמים לצבא בירושלם, כפי שאנו קוראים בהמוריה, אך בעירנו לא קבלה הממשלה שום ידיעה רשמית. גם אצל המושלמים שוררים בלבולים ושמעות שמועות שונות על אודות עבודת הצבא, ואין אחד יודע פשר דבר נכון.

— בדבר הסכסוכים כולל חכ"ד והועידה שבאה נידון זה לירושלם, נסעו מעירנו גם הרח"ג ר' ישעיהו הורביץ אב"ד לכולל חכ"ד בעירנו, ואביו הרח"ח ר' אשר הורביץ, בתור מורשי הכולל בעירנו.

— ביום השבת ו' איר הגיע לעירנו קמיל בן ראש המטואלים בראש שני טבורים גדודי צבא, וכל פקיד הצבא יצאו לקראתם. אומרים שמטרת כואו הוא לפשר הסכסוכים שבין הערכים והמטואלים בגליל. ילדיבן.

בארצנו.

צפת.

עירנו בירת הגליל העליון, שבה היה תמיד מרכז רבותינו ומאורינו בני ארץ ישראל, הגיע בעת למדרגה כזו שנשכחה כמעט מלב בניה אשר בגולה, ואין שואל ואין דורש אחרית. כמעט כל התירים היהודים שזיקי הבאה לארצנו הביאום אליה לעבור בה ולתור אותה, מתיחסים לעירנו כאל בת הורגת, ובגשקם כיפי דמכריה חמה גם מתברכים בברכת הפירוד מארץ האכות, וחוזרים לארצם. מטכריה ולמעלה אינם שמים עוד על לב, כאילו לא היתה אף היא רגב מההסתוריה היהודית.

אחינו הירושלמים זכו לחוג את חג הרוחנו ביהוד עם אחינו מכל קצות הארץ. אחינו הירושלמים זכו בחג הפסח העבר לטעום מעם של "קבוץ גליות", ושוקי ירושלם המו ועלו מהמית ועליות בניה אשר נחקצו אליה ממקומות פזוריהם— ובה בשעה היתה עירנו עיר צפת, שוקטה בפנתה ובודדה במועדית, ולא זכתה לראות כלל את פני הבנים הרחוקים שכאו לחונן את עפר ארצנו ולנשק את אבניה.

גם את פני הברון אבי הישוב החקלאי בארצנו לא זכינו לראות בבקרו בפעם האחרונה בארצנו, וכמו כן לא זכינו לראות את פני הציר האמריקאי היהודי מר הנרי מורגנטוי.

רק ביום השבת כ"ט ניסן באו לעירנו קצת מחברי השירה היהודית הנוסעת על ידי משרד הטסעות זכס ואלישר, ואלה באו ביום הזה במקלם ותרמילם על כתפיהם, ויתורו את העיר וחזרו תיכף בו-ביום.

גם ה"ל"ג בעומר, זה היום שבו היתה גם צפת זוכה לפקידה ולקבוץ גליות בתוכה לפחות מהמקומות הבלתי רחוקים, גם זיק זה מתחיל להככות מעט מעט מאז שקרה האסון הנורא במירון:

לרגלי כל זה סוכל כמובן גם המצב האיקונומי של עירנו, בה בשעה שכיתר ערי ארץ הקודש אפשר לראות על כל פנים איזו קדמה והתקדמות. ביתר ערי ארצנו הולכים ונוסדים מוסדות גדולים, כמו למשל המהניקום בחיפה, שבידם להביא תועלת רבה להתפתחות הישוב, וכמו כן סוללים כהן מסלות חדשות להתקדמות המסחר והכלכלה, ורק עירנו נשארת פמעטדה, רחוקה מכל חבור, ובודדה מכל ענין של התפתחות, וחחיים עומדים בשביל כך בעינם ואינם מעלים חסיסה, והם מתנונים וחולכים, ברגדי מצב כזה באה התגורה, שהיא בצפת בצורה המכחילה שבעתים מכיתר ערי הארץ. המהגרים מחכים רק לימות האביב, ימים הנוחים לנסיעה על הים, ופתאם ביום בחיר אחד אתה שומע כי שירה של שלשים ארבעים נפש מכרו את כל אשר להם וינדרו נדרה, וכבר מרגלא כפי בני צפת כי עתידה צפת שתהפך למושב זקנים, כי מיטב הכחות הצעירים הולכים ועוזבים אותה.

אחוי כתבי את הדברים האלה גודע לי כי ראשי ונכבדי עירנו התאספו בבית האפ"ק לטבס עצה, איך להיטיב את מצב החיים בעיר והחליטו לשלוח את הקיטקס להולי בבירות—אשר בעת היותו פה התענין מאד במצבנו—ולהשתדל להוציא לפועל את אשר הבטיחנו לסלול את המסלה מעירנו לעכו ולמכריה. למטרה זו נדכו אחינו לסלול את המסלה מעירנו עד כפר כרי הרחוק כחצי שעה מעירנו. נבחר ועד מיוחד להתעסק בזה, ונבחרו האדונים: קרניאל טנחל האפ"ק, יצחק עכו ציר צרפת בעירנו, אליה קלינר, וסנדר טרוכין; האפ"ק נרבה לזה אלף וחמש מאות פרנק ואת השאר יתנו הכוללים לפי מספר נפשותיהם, ונכבדי עירנו.